पश्य । बुद्धिमान् अनुरक्तोऽयमिङ्गोभयगुणो जनः ।
इति भृत्यविचारज्ञो भृत्यैरापूर्यते नृपः ॥ ७२ ॥

तथा हि । अश्वः शस्त्रं शास्त्रं वीणा वाणी नरश्च नारी च ।
पुरुषविशेषं प्राप्य हि भवन्ति योग्या अयोग्याश्च ॥ ७३ ॥

5 अन्यच्च । किं भक्तेनासमर्थेन किं शक्तेनापकारिणा ।
भक्तं शक्तं च मां राजन् नावज्ञातुं त्वमर्हसि ॥ ७४ ॥

यतः । अवज्ञानाद्राज्ञो भवति मतिहीनः परिजनस्-
ततस्तत्प्राधान्याद्वसति न समीपे बुधजनः ।
बुधैस्त्यक्ते राज्ये न हि भवति नीतिर्गुणवती ।
10 विपन्नायां नीतौ सकलमवशं सीदति जगत् ॥ ७५ ॥

अपरं च । जनं जनपदा नित्यमर्चयन्ति नृपार्चितं ।
नृपेणावमतो यस्तु स सर्वैरवमन्यते ॥ ७६ ॥

किं च । बालादपि गृहीतव्यं युक्तमुक्तं मनीषिभिः ।
रवेरविषये किं न प्रदीपस्य प्रकाशनं ॥ ७७ ॥

15 पिङ्गलकोऽब्रवीत् । भद्र दमनक किमेतत् । त्वमस्माकं प्रधानामात्यपुत्रः कियन्तं कालं कुतश्चित् पिशुनवचनात् कुपितो नागतोऽसि । इदानीं यथाभिमतं ब्रूहि । दमनको ब्रूते । देव पृच्छामि किंचित् तदुच्यतां । उदकार्थी स्वामी पानीयमपीत्वा किं विस्मित इव तिष्ठति । पिङ्गलकोऽवदत् । भद्रमुक्तं त्वया किं त्वेतद्रहस्यं वक्तुं काचिद्विश्वासभूमिर्नास्ति । तथापि निभृतं कृत्वा
20 कथयामि शृणु । वनमिदमपूर्वसत्त्वाधिष्ठितमतोऽस्माकं त्याज्यं । तथाविधश्च श्रुतस्त्वयाप्यपूर्वशब्दो महान् । शब्दानुरूपेणास्य प्राणिनो बलेनापि महता भवितव्यं । दमनक उवाच । अस्ति देव तावदयं महान् भयहेतुः ।